

BOEK Nieuwe bundel met verhalen over thuiszorg in Doetinchem

Zorg is voor Petra 'n inspiratiebron

De patiënt is voor haar ook inspiratiebron. Petra van Elst wil delen wat ze meemaakt in de zorg. Ze klom opnieuw in de pen en nu ligt er een nieuw boek.

door **Willemien Weerman**

DOETINCHEM - De wereld van de zorg laat haar niet los. Je zou kunnen zeggen dat ze er een haat-liefderelatie mee heeft. Als jong meisje wilde ze schooljuf worden en op de havo werd ze aangetrokken tot 'iets met ballet'.

Toch ging Petra van Elst op 18-jarige leeftijd de interne verpleegopleiding in het Canisius Wilhelmina Ziekenhuis in Nijmegen doen. „Ballet zat er niet in. Mijn lichaam bleek er niet geschikt voor. Daarom werd het zorg. Als ik terugkijk, herinner ik me dat ook dat mij als kind trok. Ik vond het bijvoorbeeld heel boeiend als we op zoek gingen bij iemand in het ziekenhuis. Wat er dan achter zo'n gordijn gebeurde, fascineerde me.” Inmiddels werkt de 42-jarige Van Elst alweer bijna 25 jaar als verpleegkundige in de zorg. „Het werk is best zwaar, ik voel me altijd opgejaagd. In 2007 overwoog ik alsnog het onderwijs in te gaan. Maar voor ik dat zou doen, wilde ik eerst een boekje schrijven over wat ik meemaakte in mijn werk”, zegt ze. „Als een soort afronding en op aandringen van kennissen en familie die mijn verhalen kenden.”

Tijdens het schrijven werd ze opnieuw gegrepen door het vak en besloot ze toch door te gaan in de zorg. Een tweede verhalenbundel volgde, en in 2010 liet ze haar werk in het ziekenhuis achter om een nieuw zorgavontuur als verpleegkundige in de wijk tegemoet te gaan.

Hoe het haar daar is vergaan, is te lezen in de deze maand verschenen bundel 'De laatste strohalms'. De lezer kijkt in de zeer gevarieerde verhalen die zich allemaal in Doetinchem afspeelen mee over de schouder van de wijkverpleegkundige.

Petra van Elst: „In de zorg maak je mensen mee in de kern van hun bestaan. Dat is bijzonder, dat raakt me. Daarom ben ik steeds doorgestaan in dit vak.”
foto Jan van den Brink

Wat doe je bijvoorbeeld als je iemand zijn benen in moet zwachtelen maar hij plotseling naar de wc moet?

„Als je klantgericht wilt zijn, help je hem met de toiletgang en ga je vervolgens verder met het zwachtelen”, zegt Petra. „Maar dat betekent wel dat je niet met de tijd uitkomt. Want alle handelingen zijn geïndiceerd. Voor zwachtelen staat een bepaalde tijd en daar zit een

toiletgang die bijvoorbeeld een kwartier duurt, niet bij in.”

Hoe er klantgericht en tegelijkertijd efficiënt gewerkt kan worden is dan ook nog steeds één van de grote dilemma's in de thuiszorg, geeft Van Elst toe. „Je komt altijd tijd te kort, voelt je opgejaagd en bedenkt creatieve oplossingen om tijd in te halen daar waar je uitgelopen bent. Zo blijf je racen tegen de klok.”

Het geldt overigens ook voor verpleegkundigen in het ziekenhuis, zegt ze. „Ook daar is de werkdruk hoog, het werk lichamelijk zwaar en heb je continu impulsen en prikkels aan je hoofd. Toch ga je door. Je ziet het bij al die mensen in de zorg. Ze gaan echt niet bij de Hema werken.”

Waarom eigenlijk niet? „Omdat de zorg blijft trekken. Ik heb meerdere keren willen stoppen maar ben toch weer terug gegaan. Wat mij aanspreekt in dit vak is dat je mensen ontmoet in de kern van hun bestaan. Ze zijn vaak zwak, heel erg ziek of worden geconfronteerd met de dood. Je maakt ze mee in

al hun kwetsbaarheid en om dan zorg te kunnen verlenen, dat vind ik bijzonder.” Ze trekt een parallel met het werk van een verloskundige. „Het zijn wel heel andere omstandigheden, maar ook in dat werk is er sprake van een bepaalde kwetsbaarheid en intimiteit.”
www.petravanelst.nl

Powered by TECNAVIA

Copyright (c)2011 De Gelderlander 28/11/2011